

Thing længere, men kun endnu engang paa det Varmeste anbefale denne Mand til Thingets Velwillie.

S. Sage: Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (P. Pedersen), der i Samlingen 1866—67 var Ordfører for det Udvalg, der behandlede det Lovudkast, der blev ophøiet til Lov under 12te Mai 1867, udtalte sig om de Anstuelser, der havde gjort sig gjældende i Udvalget, og den Tanke, der var gaaet af med Seiren, da dette Lovudkast blev vedtaget. Jeg troer, at han i det Hele fremstillede Sagens Gang fuldkommen rigtig. Smidlertid maa jeg dog minde ham om et Par Ord, som synes mig at være Kjernen i den Betænkning, der blev afgiven af Udvalget, og som han ikke fremstillede fuldstændigt. Betænkningen sagde nemlig, „at Bestemmelserne i Lovudkastet vilde medføre, at Rigsdagen til den Tid — efter de to Aar — uimodsigelig kunde bewirke Stutteriets Nedlæggelse blot ved at negte at fornye Bevillingen“. Dersom det virkelig var Tanken, som Udvalget gik ud fra, saa kan jeg ikke negte, at der var en Mangel i Udvalgets Redaction af Lovudkastet, som ogsaa endelig blev vedtaget, idet man slet ikke berørte § 8 i Loven af 23de Januar 1862 og heller ikke Bestemmelsen i § 13, men tværtimod opretholdt Stutmesteren med hans Løn, opretholdt Gaarden med dens Torde og saaledes gjorde det muligt, om end i indskrænket Maalestof, at drive Stutteriet, skjøndt Bevillingen blev nægtet. Det forekommer mig, at den hele Sag dengang fik en meget uheldig Gang, at saavel Indenrigsministeren fra sin Side og Udvalget fra sin Side skyede at tale reent og fuldkommen klart ud, og at det havde været langt bedre, om man dengang var kommen til en endelig Afslutning af det hele Spørgsmaal, end at skyde det saaledes ud til to Aar efter den Tid, i hvilken Loven skulde begynde at virke. Det har nu ført os til, at selv om vi i dette Næbtik negte de 10,000 eller de 7,500 Rd., er Indenrigsministeren istand til at opretholde Stutteriet. Det er jo fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Indenrigsministeren lagde en overmaade stor Vægt paa at faae en Lov,

som gjorde ham det muligt foreløbig at opretholde Stutteriet, og jeg troer, at Indenrigsministeren dengang fuldkommen klart og bestemt udtalte, at hans Stilling som Minister var afhængig af denne Lovs Tilblivelse, ligesom han idag har sagt, at det havde været ham et pinligt Skridt, hvis Alvor han sølte, men som han havde foretaget i sin Overbeviisnings fulde Styrke, at han i 1865 ikke havde indstillet en Lov, som var vedtagen af Rigsdagen, til kongelig Stadsfæstelse. Nu reiser Spørgsmaalet sig igjen, og jeg kan ikke negte, at jeg i høi Grad beklager, at jeg maa være i Mindretallet i denne Sag. Jeg skal tillade mig at forklare, hvorledes jeg er kommen til at staae i Mindretallet. — Det ligger ikke saa meget i min Betragtning af hele Stutteriets Virksomhed; jeg troer ikke, at det efter den Maalestof, hvorpaa det er anlagt, kan udrette noget overordentlig Stort, men det skal jeg lade staae hen, det er meget muligt, at en saa dygtig og energisk Indenrigsminister kan udrette noget ret Godt ved Stutteriet. Smidlertid har den Anstuelse atter og atter gjort sig gjældende her i Forsamlingen, og i Grunden har ogsaa det store Fleertal i Udvalget været enigt herom, at Stutteriet ikke vil føre til saa store Resultater, at vi bør blive ved at give det betydelige Tilskud dertil, og altsaa, at det, vi vinde, er af megen tvivlsom Natur i Forhold til det, vi tabe ved at gjøre dette aarlige Tilskud. Men naar Sagen staaer saaledes, spørger jeg mig selv: Er dette da et Spørgsmaal, der kan og bør gjøres til et Cabinetsspørgsmaal for hele Ministeriet eller afgjørende for den enkelte Ministers Bliven i Ministeriet. Det er ganske vist, at den enkelte Minister maa afgjøre med sin egen Samvittighed, om han vil eller ikke vil gjøre et saadant Spørgsmaal til et Cabinetsspørgsmaal, men jeg maa da ogsaa som Medlem af Thinget spørge mig selv, om jeg finder, at dette Spørgsmaal overhovedet fornuftigvis bør gjøres dertil. Jeg vilde ønske, at den høitærede Indenrigsminister idag havde udtalt sig lidt klarere, men i alt Fald har han tidligere gjentagne Gange udtalt sig saa klart, at jeg ingen Tvivl har om hans Opfattelse af denne Sag. Jeg beklager, at den høit-